

Tarık Akan:

“Karakter oyuncusu olmak için çok çaba sarf ettim”

17 Mart 2005'te Mithat Alam Film Merkezi'ne konuk olan Tarık Akan, Yamaç Okur'un moderatörlüğünde yapılan söyleşide, şöhretinin zirvesinde salon filmlerinin yakışıklı jö-nüyen, toplumsal içerikli filmlerde oynama kararını ve oyunculuğu topluma karşı bir sorumluluk olarak gören anlayışa sahip olma sürecini dinleyicilerle paylaştı.

Tarık Akan: Geçen yıldan beri beni buraya getirmek için çok uğraştılar. Gelmek istemememin nedenlerinden bir tanesi kamera arkasına geçmek için hazırlanıyor olmam. Bu nedenle çok heyecanlıyım. Ne zaman başlayacağı da belli değil. Her ne kadar bu işi bilsem de biraz amatör bir ruhum var. Kendimi kurtaramadım bu durumdan bir türlü. Çok beğendiğim bir senaryo geldiğinde çok çalışıyorum. Her projenin başında çok büyük bir heyecan yaşarım. Sete gelip kameranın karşısına geçtiğim an elim ayağım birbirine karışır. İlk plan çekilir ondan sonra rahatlarım. O film bitmiştir artık benim için. Böyle bir duygum vardır her zaman.

Sizler 1980 sonrası gençlerisiniz. Beni daha çok televizyonda dönen filmlerimden tanıyorsunuz. Son dönemde, çok severek oynadığım çalışmalar haricinde çok fazla projede yer almadım. Onlar da istediğim hasılatı yakalayamadı ne yazık ki.

1971 yılında makine mühendisliğinde okurken, bir yandan da para kazanmak için işportacılık yapıyordum.

Böyle bir çalışma temposu içerisindeyken, arkadaşım Zeki: “Sen yakışıklı bir adamsın, gel seni Ses mecmuasının artist yarışmasına sokalım.” dedi. “Birinci olursan 7500 Lira, ikinci olursan 5000 Lira, üçüncü olursan hiç yoktan 2500 Lira alırsın.” diye aklımı çelmeyi başardı. Fotoğraflarımı çektirdik ve Zeki bu fotoğrafları benden habersiz Ses mecmuasının yarışmasına gönderdi. Bir süre sonra Zeki'nin adresine “Resim elemesini aştınız, elemeye gelin” yazan bir kâğıt geldi. Ses mecmuasının elemesine Bakırköy'den on arkadaş birden gittik, ama ayakka-bılarımız bitik vaziyetteydi ve cebimizde bir kuruş para yoktu. Beni çağırdılar, bir şeyler sordular; ama hiç umurumda değildi, soru soranlarla alay ettim. Daha sonra “bu elemeyi de geçtiniz şimdi stüdyo elemeleri var,” dediler. Stüdyo elemelerine giderken bir arkadaşımın ceketini, öbürünün ayakka-bısını alıp şık bir hale geldim. En sonunda birinci olduğumu öğrendiğimde sadece 7500 lira birincilik parasını alıp gideceğimi sanıyordum. Ertesi hafta Ses mecmuasının koca kapağında benim resmim yayınlanınca çok şaşırdım. Böylece işportacılık hayatım da sona erdi. Bir dönem kahveden dışarı çıkamadım. Bakırköy'de dışarı çıktığımda herkes beni tanıyor, okula gidiyorum oradaki arkadaşlar benimle dalga geçiyordu.

Aradan aylar geçti, Ses mecmuası parayı vermedi. Arkadaşlara, “bu iş böyle olmaz, gidelim Ses mecmuasını basalım ve paramı alalım,” dedim. Gittik, yazıhanede yazı işleri müdürü Erdoğan Ağabey ve Erman Şener vardı. “Bu yıl para yok, sözleşmeyi okumadınız mı?” dediler. Okumamıştık. Aradan altı-yedi ay geçti. Arkadaşlarımla birlikte sinirlenip Ses mecmuasına gittik. Erman Şener, “Tarık gel, senle bir Yeşilçam'a çıkıp, şirketleri dolaşalım. Sana mutlaka bir film teklifi yaparlar,” dedi. Bir şirket avans verip geri gönderdi. Aylar geçmesine rağmen, hala bir film teklifi yoktu ortada. Gündüz kahveye takılıyor, gece de üniversiteye gidiyordum. Bir gün kahveye bir adam geldi. “Acele Antalya'ya gidiyorsun, Hülya Koçyiğit ile filme başlıyorsun,” dedi. Param olmadığı için avans verdiler, ancak öyle Antalya'ya gidebildim. Gittiğim zaman Ertem Eğilmez

bana “Senin dün gelmen gerekiyordu, çek git”, dedi. Bu olayla beraber oyunculuk defterini kafamdan silmiştim. Aradan bir ay geçti, kahveye yine o adam geldi. “Tarık, Ertem Ağabey seni istiyor. Sen ne istersen verecekmiş, benimle yazıhaneye gel”, dedi. O işleri bıraktığımı söyledim, ama arkadaşların da zoruyla beni Ertem Eğilmez’in karşısına getirdiler. Ertem Eğilmez: “Özür dilerim, Antalya’da sorunlar olmuş. Ne kadar masrafın olduysa ben karşılarım,” dedi. On misli parayı önüme koydu, ben de kabul ettim. Meğer anlaştıkları oyuncu işi bıraktığı için beni geri çağırılmışlardı. O filmde bir piyanisti oynadım, film gösterime girdiği an Türkiye’de şöhret oldum. Ertesi gün büyük teklifler ve paralar geldi. İkinci, üçüncü haftada Mercedes aldım. Kullanmasını da bilmiyordum. Ermeni bir sevgilim vardı. Araba kullanmasını bana o öğretti ve ehliyetsiz araba kullanmaya başladım. Sonrasında her on beş günde bir film çekmeye başladım ve bir yılda aşağı yukarı 15 filme kadar yükseldim. Bununla beraber para da yükseliyordu. Bir süre devamlı bu tempoda gitti. Lüks hayat, arkadaşlar, güzel kızlar çevremeydi...

Ama bir noktaya geldi ve ‘ne yaptın?’ diye kendimi sorgulamaya başladım. O arada üniversite de aksamaya başladı. Daha ilk filmimi çektiğim sıralarda üniversitede de devam mecburiyeti olmasına rağmen gidememeye başladım. İlk film bittiği zaman üniversiteye gittim ve bütün matematik konularını birikmiş halde gördüğümde “Eyvah! Ben bu üniversiteyi bitiremeyeceğim”, dedim. Hiç olmazsa yedek subaylığımı kurtarayım diye düşündüm. “En kolay bölüm hangisi?” diye sordum. ‘Gazetecilik’ dediler. Makine Mühendisliği ikinci sınıftan kaydımı alıp, gazetecilik bölümüne kayıt yaptırdım. Devam mecburiyeti yoktu, sadece imtihanlara girmem gerekiyordu. Okula gitmediğim için bir derse bile girmişliğim yok, kitabım yok, hiçbir şeye çalışmıyorum, dünyadan haberim yok. İmtihana giriyorum, şöhretli olduğum için en çalışkan kızlar etrafımda. Onlar bana kopya veriyorlar. Ama hayatımda ilk defa duyduğum kelimeler. Anlayamıyorum bir türlü ne yazacağımı, en sonunda bana kopya veren kız kağıdımı alıyor, kendi kağı-

dıyla değiştiriyor. Böylece yüksek Gazetecilik Üniversitesi'ni bitirdim. Sadece okulu bitirebilmek için anayasa hukukuna çok çalıştığımı hatırlıyorum.

Hayat böyle giderken rahatsız olmaya başladım, çünkü yaptığım filmlerde oynadığım karakterlerin -sizin çok beğendiğiniz salon filmlerindeki uzun boylu, uzun saçlı, yakışıklı adamların- yapısından çok farklıydım. Öyle bir ortamdan gelmedim. Subay çocuğuyum. Bütün çocukluğum Anadolu'da geçmiş, 15-16 yaşında İstanbul'a yerleştiğimizde denizi görmüşüm, ailemde para çok kısıtlı ve yaşamımız da buna göre gidiyor. Bunun yanında filmlerde fabrikatör ve zengin aile çocuğunu oynuyorum. Bu durum beni çok rahatsız etmeye başladı ama ne yapacağımı bilemedim.

Bu arada Türkiye'nin en karmaşık dönemleri 1970-1980 arası. 1971'de sinemaya girdim, 1974 sonuydu hatırladığım kadarıyla o tür filmleri yapmamaya karar verdim. "Ben artık ya oyuncu olacağım ve istediğim işleri yapacağım ya da hiç yapmayacağım." dedim. Bu bir kumardı ve büyük bir zorluktu.

Karar verdim ama ne yapacaktım? Tiyatro kökenli bir oyuncu değilim. Tiyatro oyunculuğu kökeni olan bir insanın, sinema oyunculuğuna girmesi çok daha rahat olur. Tepeden sinemaya girmişim, sadece yaptığım işlerden öğrendiklerim ve tiyatrocular dostlardan edindiğim bilgiler var. Buna isyan etmeye başladığım dönemde hayatıma Vasıf Öngören diye çok değerli biri girdi. Türkiye'nin gelmiş geçmiş en büyük yazarlarından, tiyatro yönetmenlerinden birisidir. Çok büyük bir beyindir. Tanışmamızdan sonra beni eğitmeye başladı. Bu arada Yeşilçam'a olan tavrımdan dolayı bana bir ambargo başladı. "Ya bizim istediğimiz tip filmlerde oynayacaksın ya da oynamayacaksın," dediler. Bu yüzden iki yıl kadar işsiz kaldım. O zaman en kötü filmim bile çok büyük iş yapıyordu. Herkes el üstünde tutmasına rağmen, yine de o tür filmlerde oynamadım. Bu iki yıl içerisinde kendimi sorguladım ve üstüme düşen görevlerin neler olduğunu görmeye başladım. Yavaş yavaş bunun araştırmasına girdiğimde koca bir dünya çıktı karşıma. Bu

koca dünyanın içerisinde; artıları, eksileri, iyileri, kötülerini, dünyanın gidişini, toplumun gidişini, ülkenin ne olduğu, görevimin ne olduğu gibi soruları kendine sormaya başladığı anda bir bilinçlenme süreci başlıyor. Bilinçlenme süreci araştırmayla, okumayla ve görsel bilgi birikimiyle başlıyor. Bu arada yapılacak işlerle ve hedeflerle ilgili insanın önüne bir yol açılıyor.

Benim için bu dönem *Maden* (Yön: Yavuz Özkan, 1978) filmiyle başladı. *Maden*, o dönemde ilk sendikal haklarını elde etmiş işçilerin hak savaşını konu ediyor. Bu hak savaşını içerisinde sarı sendika dediğimiz patronun adına çalışanların oluşturduğu sendika öbür sendikayı kırmaya çalışan bir güç konumunda. *Maden* de buradan çıkan elektrikli anlatan sosyal ve hayata bakışı doğru olan bir film. Bu filmde Cüneyt Arkın'la beraber oynadık. O dönem yine işsizdim. Yavuz Özkan senaryoyu getirdi. Benim tek başıma olmam bir şey ifade etmiyor. Ben de Yavuz Özkan'a "filmdeki iki rolü de Cüneyt Arkın'a teklif et, o hangisini kabul ederse ben diğerini oynarım, afişin başına da kendi ismini yazsın ve ne kadar para isterse alsın, ben onun yarısını alacağım," dedim. Her türlü tavizi verdim yeter ki Cüneyt olsun diye. Cüneyt: "peki," dedi. Projeyi aldım, bütün bölgelere giderek sattım. Paraları getirdim ve filmi yaptık. Bu film Türkiye'nin altını üstüne getirdi ve o hegemonyayı yıktı. Arkasından yine istediğim tarzda bir film olan *Sürü* (Yön: Zeki Ökten, 1978) geldi. Bu yaşama kadar yaptığım bütün filmlerle bir görev üstlenme ihtiyacı duydum. Çünkü ben bunu topluma karşı bir sorumluluk olarak ele aldım. Herkes benim gibi düşünmeyebilir. Bu filmler insanların bir şekilde bilinçlendiresin diye uğraştım. Bu bilinçlendirme, ülkenin varolan yapısını paramparça yapan düşünceler değildir. Ne içinde bölücülük vardır, ne dini inancı sevme gibi durumlar vardır, ne de şeriatla ilgili şeyler vardır. Bunların hepsi demokrasiye, çağdaş, özgürlükçü bir anlayışa ve temele oturan hikayelerdir.

O dönemde bunun bir karşıtı da komünizmden alıp sosyal demokrasiye kadar inen sol yelpazedeki dilimlerdir. Bu arada Sovyetler Birliği'ndeki komünist anlayışın yayıl-

maması için Amerika'nın yapmış olduğu baskılar arasında sıkışan ülkelerin en başında gelen, dünya çerçevesi içinde önemli bir coğrafyada yer alan Türkiye'di. Sen bir çizgi çizmeye çalışıyorsun. İnsanların daha özgür, daha çağdaş, daha hakça yaşaması adına bir mücadele veriyorsun, dış güçler o sistemin gelmemesi ve yerleşmemesi için burada bir takım oyunlar oynuyorlar. İşte 1970 ve 1980 darbeleri tamamen bu düşüncelerle yapılmıştır. 1960 darbesi böyle bir darbe değildir, çünkü 1960 darbesi Türkiye'ye ilk defa özgürlükçü anayasayı getirmiştir. Bu özgürlükçü anayasanın getirmiş olduğu hak ve özgürlüklerden rahatsız olan dış güçler 1970 darbesini bastırmışlardır. İnsanları kıyıma uğratmışlardır ama yetmemiştir çünkü 1970-1980 arası toplumda, üniversitelerde, insanların içinde rahatsızlık ve huzursuzluk vardı. Bu sefer 1980 darbesini uyguladılar. 1980, 1970 darbesinden çok daha acımasız bir şekilde uygulandı ve sistemli götürüldü. Amaç o dönemde komünizm karşı İslam Birliği'ni güç olarak koyup, bunların temelini atıp, onlara karşı bir güç oluşturma politikasıydı. 1980'de atılmış olan bütün adımlar, 1984 Anayasası, Kenan Evren'in getirmiş olduğu eğitimdeki din derslerinin mecburiyeti şu an 2004'te gördüğümüz bütün acıların köküdür. Bunun bir kökü de 1970'dir. Ama 1980 Silahlı Kuvvetleri bugünkü Silahlı Kuvvetler değildir. Bugünkü Silahlı Kuvvetler benim için ülkenin en önemli dayanaklarından ve en önemli kurumlarından bir tanesidir. 1980'de böyle değildi. 1980 Silahlı Kuvvetleri bağımsız olan ülkemi yurtdışına bağımlı hale getirdi. Şimdi baktığımda ülkenin üzerinde bir bulut görüyorum, bundan da çok rahatsızım. Hepimizin bir dini ve inancı var. Bu inanç siyasi bir renk altına sokulamaz ve bununla oynanamaz. Bunun sonuçları bu ülkede çok daha büyük ve acımasız yerlere gider. Çok daha büyük acılar çekeriz. Bunun tohumlarını 1980'de Kenan Paşa atmıştır. Ben de bundan dolayı inanılmaz sinirlenirim. O dönemin acılarını kısa bir dönemde olsa ben de yaşadım. Binlerce, milyonlarca insan çok büyük acılar çekti o dönemde. Ama onların atmış olduğu tohumlar şimdi yeşeriyor. Bu siyasi bir tablo değil. Bu insa-

nın fizikötesi, dünya ötesi bir inancıdır ve politik düşünce olmamalıdır. Faşist olursun, komünist olursun veya demokrat olursun ama bunlar kafanda bir ideolojidir. Bu ideoloji değildir, bu inançtır ve çok farklı bir şeydir. İnancın doğru yapılmasının altında eğitim yatar. Eğitim doğruysa inanç da doğru olur. Ama inancın üzerinden politika yapmaya başladığınız zaman bu topluma bir silah olarak geri döner. Onun için de mücadele etmek çok zordur. 1980 dönemi ilkökul birinci sınıftan itibaren bu inancı yerleştiren bir mantığı ortaya koyuyor. İlkokul birinci sınıftan itibaren çocukların kafasında bunu yerleştirmeye başladığınız zaman bir daha onu çağdaş ve bilime dayalı bir beyne dönüştürmeye imkan yoktur. Bu bir dogmadır. Ya bunu buradan söküp atacaksın -bu da çok zordur, insanların buna ihtiyacı vardır- ya da Mustafa Kemal gibi çok güzel bir çözüm bulacaksınız.

12 Eylül sinemayı ve sizin hayatınızı ne kadar etkiledi? Siz ona rağmen 1970'lerin sonunda Yavuz Özkan'la, Şerif Gören'le çok önemli filmler yaptınız. Ama 1980 sonrasında bir boşluk da var.

Tarık Akan: 12 Eylül insana hem acı, hem bilgi verir. Öyle sanıyorum ki bu özümsemeyi rahatlıkla yapabildim. Şu anda da hiç çekinmeden konuşabiliyorum. Bu ülkede hepimiz laik ve demokratik bir anlayış üzerinde büyüyüyoruz. Ben hep şunu söylerim: “Benim varlığım ve yaşamım Mustafa Kemal'dir.” Öyle bir insan bu ülkede olmamış olsaydı, bugün Afganistan gibiydik. O zaman neyi tartışacaktık. Bugün bunları burada rahatlıkla konuşabiliyorsam ve sizler bu kadar çağdaş görünümdeyseniz O'nun sayesinde. O zaman bunların hiçbir şekilde sarsılmaması ve bozulmaması gerekiyor.

Türk Sineması'nda bugünlerde bir hareketlilik var. Sürekli yeni filmler çekiliyor. Sinemalarda birkaç yıldır Türk filmleri oynamaya başladı. Sizin bakışına göre bugün yapılan filmler hangi noktada duruyor?

Tarık Akan: Şu an söylediğim şeyle sinemayı farklı tutmak gerekir. Sinema var olduğu günden bugüne kadar hiçbir zaman bu düşüncelerin dışında bir film yapmamıştır. Yani hiçbir zaman bir Türk sineması filmi 'şeriat iyidir' dememiştir. Benden daha eski olan kadın oyunculara bakın gayet modernlerdir ve başları açıktır. Öpüşme olmasa bile gayet güzel aşk sahneleri olan filmler çekmişlerdir. Bak başka bir topluma, orada bu devlet veya idareciler tarafından siyasi bir amaç olarak kullanılır. Bu hiçbir zaman korkum olmadı. Yeşilçam'da -Yeşilçam diye bir şey kalmadı ama- böyle bir anlayışta sanat olacağını sanmıyorum. Sanat her zaman ilerici ve çağdaştır, geriye adım atmaz. Şu an yapılan filmleri seversin, sevmezsin -komedidir sadece sana göre, sulu zırlak bir şeydir- ama ona baktığın zaman seni geriye götürmez. Bu yüzden seviyorum ama eleştirilerim var. Bir sanat, kendi sınırları içinde kalmaması gerekir. Uluslararası boyutta yarışabiliyorsan bu yaşayan bir sanattır. Kendi ülke sınırların içerisinde kalıyorsan bir süre sonra tehlike yaratmaya başlar. İç rüzgarlara kapılabilir ama ülke dışına çıkıyorsa rahatlatma başlar.

Son dönem Türk Sineması'nı takip ediyor musunuz? Kimleri beğeniyorsunuz?

Yazı Tura'yı (Yön: Uğur Yücel, 2004) beğendim, ama eleştirilerim var. Fatih Akın'ın son filmi¹ muhteşemdi. Ferzan Özpetek'in filmleri çok güzel, ama onları Türk filmleri olarak görmüyorum. Türkiye'de daha başka kim var? Yok herhalde.

***Neredesin Firuze* (Yön: Ezel Akay, 2004) ve *Vizontele* (Yön: Ömer Faruk Sorak, Yılmaz Erdoğan, 2001) hakkında ne düşünüyorsunuz?**

Onları 'çekirdek filmler' olarak görüyorum. Yiyorsunuz ve atıyorsunuz. Onların da olması gerekir. Hoş filmler ve böyle filmlerin zararı dokunmaz.

¹. *Duvara Karşı*, 2004.

Genç yönetmenler hakkında ne düşünüyorsunuz?

Nuri Bilge Ceylan'ın enteresan bir film anlayışı var. Anlatım tarzı olarak herkese çok fazla değinen bir blokta değil, ama kesinlikle doğru filmler. *Uzak'ı* (Yön: Nuri Bilge Ceylan, 2002) çok sevdim. Çok üst düzey bir film. Bütün halkın sevmesi mümkün değildi, marjinaldi. Ama her sanatta olduğu gibi -resim sanatında tabloya bakıp kalırsınız, müzikte de- *Uzak* da öyle sanatlardan bir tanesiydi. Doğru ve hoş bir sanat. Nuri Bilge Ceylan bana göre iyi bir yönetmen.

Yeşilçam'da oynamayı bıraktıktan sonraki filmlerinize nasıl bakıyorsunuz? O dönem sonrasında da birkaç Yeşilçam filminde rol aldınız. Bunun sebepleri nelerdi?

İlk başlardaki filmlerime bilinç dönemi diyorum. Ortadaki-lerin bazıları ise para kazanma amaçlı, yaşam adına yapılan ama karşı tarafa taviz vermeyen filmlerdi. Onlar içerisinde beni en çok etkileyen *Adak* (Yön: Atif Yılmaz, 1979) filmidir. *Adak* gerçek bir olaydan yola çıkılarak yapıldı. Bir adam Allah' a o kadar çok inanır ki çocuğunu adak olarak adar ve keser, çünkü Allah'a bir söz vermiştir. "Eğer o işim olursa çocuğumu sana adak edeceğim," demiştir. O iş olur ve sonrasında Allah'la sürekli olarak sözle hesaplaşmaya başlar. Söz vermiştir ve sözünden geri dönemez. En sonunda çocuğunu keser. Çok eğitsel bir film. Altında şu yatar: "Eğitimsiz bir inanç, dünyanın en tehlikeli silahıdır."

Sinema teknolojiye ihtiyacı olan bir sanat. Çok fazla paraya ihtiyaç var. Hollywood ve Avrupa Bağımsız Sineması bir takım kaynaklardan para bulup güzel filmler yapıyor. Her türlü imkanları var. Türk Sineması iyi bir film yapmak için gerekli paraya nasıl kavuşabilir? Sadece gişe yetmiyor çünkü.

Dünya ölçeğinde bildiğim kadarıyla kanunlarla belirlenmiş bir sistem var. Bu sistemde, sponsorlar herhangi bir filme para yatırdıklarında, vergiden muaf tutuluyorlar. Bizde sanıyorum, bu daha yeni yeni kanunlaşacak. Ayrıca bunca

yıldan sonra ilk defa bu yıl Kültür Bakanlığı 300-400 milyar lira para dağıtacak. Fransa'da, Almanya'da, İtalya'da, özellikle Amerika'da istediğin kadar parayı fonlarından bulma imkanın var. Birikmiş fonları var, ama filmi yaptıktan sonra o parayı geri koymak mecburiyetindesin. Kendine güveniyorsan o parayı alıyorsun ve filmi yapıyorsun. Türkiye'de böyle bir şey yok. Olmuş olsaydı, yıllar önce sanayi ve sektör haline gelirdi. O zaman da daha başka bozulmalara çıkardık.

Türk sinema tarihi içinde Yılmaz Güney'in yeri hakkında ne düşünüyorsunuz ve sizin üzerinizdeki etkileri nelerdir?

Tarık Akan: Yılmaz Ağabey benim için çok önemlidir, herkes için de çok önemli. O bir dahidir. Deli, yerinde duramayan, hayatının her dakikasını sinemayla yaşayan bir kişiliktir. Hiçbir insan, onun kadar sinemayı derisinin altına sokamaz. Ben böyle bir kişilik daha görmedim. Çok içli dışlı oldum kendisiyle ve hapisanedeyken de dostluğumuz devam etti. Büyük bir adamdı.

Karakter oyuncusu olduğunuzu düşünüyor musunuz?

Zaman zaman... Güzel bir soru. Karakter oyuncusu olmak için çok çaba sarf ettim. Bazı zamanlarda çok erken davranışımı hissettim. Genç yaşta bazı filmlerde o kadar yaşlı görünmemem gerekirdi. Bundan sonra oyunculuğum devam ederse -bu bana bağlı değil tabii- o görüntüyü devam ettireceğim. Halbuki daha sonra bürünmem gereken görüntüyü, on sene önce başlattım. Hatam burada. Karakter oyuncusu olduğumu sanıyorum ama bu bana göre...

Tesadüfi bir şekilde oyunculuğa bulaşmışsınız. Peki, oyunculuk size bulaştı mı?

Tabii, hem de nasıl...

İçinizde kalan bir şeyler var mı? Şöyle bir senaryo gelseydi de oynasaydım gibi...

Ben öyle düşünmem. Bana gelen teklifler beni ne kadar heyecanlandırıyor ya da heyecanlandırmıyor ona bakarım.

Yeni projeleriniz var mı?

Bir senaryo yazdım. Onu çekmeyi hazırlanıyorum. Bu sefer kendim oynamayacağım. Sadece kamera arkasında yer alacağım.

Arada dizi oyunculuğu da yaptınız. Yeniden bir dizide oynamak ister misiniz?

Dizi oyunculuğunu bir türlü beceremedim. O açık ve net... Çünkü şu kamerayı (salonda bulunan video kamerayı gösterir) sevmiyorum, dizileri de aynı şeylerle çekiyorlar. Para kazanmak için dizilerde oynuyorum. Dizi işinde çok büyük paralar dönüyor. Tiyatrocu ve sinemacı arkadaşlarım geçimlerini dizilerden sağlıyorlar. Diziler olmasa, aç kalabilirlerdi.

Galiba iki diziniz oldu. *Koçum Benim* ve *Lale Mansur*'la oynadığınız *Gece Yürüyüşü*. İkisi de yarım kaldı değil mi?

Evet, yürümedi. *Taşların Sırrı* diye bir dizim de vardı. 1992'de çektim, tarihi eserlerle ilgiliydi. Orada da bir şeyler yapmak istedim, ama beceremedim.

Tarık Akan Kimdir?

1948'de İstanbul'da doğdu. Gerçek adı Tank Üregül'dür. Öğrenimini tamamlamak için, satıcılık, balıkçılık, ticaret gibi çeşitli işlerde çalıştı. Gazetecilik Enstitüsü'nü bitirdi. Bir arkadaşının ısrarı üzerine katıldığı Ses Dergisi'nin yarışmasında birinci oldu (1971). *Solan Bir Yaprak Gibi* (Yön: Mehmet Dinler, 1971) filmiyle oyunculuğa başladı. Önceleri romantik rollerde rakipsiz bir oyuncu oldu. 1978'den sonra toplumsal içerikli filmlerde oynayarak oyunculuğa devam etti.

Başlıca Filmleri

Maden (Yavuz Özkan, 1978)

Kanal (Erden Kıral, 1978)
Sürü (Zeki Ökten, 1978)
Adak (Atıf Yılmaz, 1979)
Yol (Yılmaz Güney, Şerif Gören, 1981)
Derman (Şerif Gören, 1983)
Pehlivan (Zeki Ökten, 1984)
Kan (Şerif Gören, 1985)
Ses (Zeki Ökten, 1986)
Karartma Geceleri (Yusuf Kurçenli, 1990)
Çözölmeler (Yusuf Kurçenli, 1994)
Eylül Fırtınası (Atıf Yılmaz, 1999)
Gülüm (Zeki Ökten, 2003)

Aldığı Önemli Ödüller

1973 Antalya Altın Portakal Film Festivali En İyi Erkek Oyuncu (*Suçlu*)
1978 Antalya Altın Portakal Film Festivali En İyi Erkek Oyuncu (*Maden*)
1984 Antalya Altın Portakal Film Festivali En İyi Erkek Oyuncu (*Pehlivan*)
1989 Antalya Altın Portakal Film Festivali En İyi Erkek Oyuncu (*Üçüncü Göz*)
1990 Antalya Altın Portakal Film Festivali En İyi Erkek Oyuncu (*Karartma Geceleri*)
2003 Antalya Altın Portakal Film Festivali En İyi Erkek Oyuncu (*Gülüm*)
2005 Uluslararası İstanbul Film Festivali Sinema Onur Ödülü
2005 Uluslararası Ankara Film Festivali Aziz Nesin Emek Ödülü